

Nemezes lovak

Csípős trágyaszagú szél fújt. A piac padlója repedezett sár, egymás mellett álltak, kikötve vezetékeken, egymás mellett topogtak, sebzett patákon, leheletgőzben, filces sörénnyel a lovak. Válasszak, sok múlik rajta, melyik marad velem, hogy ne kelljen annyira egyedül meghalni. Egy túrószagú, kérges tenyerű, sötét barkós alak noszogatott, mintha ló volnék én is, igéző-szelíden, de határozott mozdulatokkal irányított. Ne kapkodjam el. Nézzem, a szőrszálak külsején a cserépszerűen elhelyezkedő, lapos sejteket. Erős nagyítás alatt ez a réteg egy fenyőtoboz pikkelyes felületéhez hasonlít. Ezek nemezes lovak, olyanok, mint a birkák. Egész ritka ez, sokkal jobban kapaszkodnak, megtartanak maguk mellett, ő már csak így mondja, irányban tartanak. Sorban simogattam a hátukon, sörényükön a szórt. Egyik szemébe sem lehetett belenézni, mintha más gazdára várnának. Elbizonytalanodtam. Kéri, ezt ne tegyem. Kapaszkodjam a lovakba, válasszak egyet. Ezek megérik, ha valaki csak az egyik reggelt a másik mellé teszi, mint a zabot eléjük, az nem elég, kapaszkodjam a megtartó sörénybe, engedjek el minden mást, bízzam a lovakban. Úgy fogjak egyet, ahogy az ember a koporsójába fekszik. Büszkén és szelíden, elszántan és ártalmatlanul.

Magyar szuvenír

A parkban ültem egy padon. A pad faléceit valami buzgó polgármester piros-fehér-zöld festékkal csíkozta be. Félig szívott cigaretta lógott a bal kezemben, alattam korábbi cigarettázásból tetemes hamu. Turistacsoportok érkeztek, keletiek, diszkrét tolakodással jártak körbe. Egyiknek sem jutott eszébe fényképezni, pedig több idegenvezető szelfire buzdította őket. De inkább valami fanyar áhítattal, amiben gúnynak jele sem volt, egyenként megálltak mellettem, szemügyre vettek. Egyikőjük egy sálat tekert körém, a másik a fél kesztyűjét hagyta ott, egy harmadik a cipőjét tette le mellém. Rekkenő nyár, volt rajtam ruha, egy szakadt, átizzadt ing és egy pezsétes rövidnadrág. Olyan lett a pad, mint egy kifosztott ruhatár. Ha még többen jönnek, majd én öltöztetem őket – egyenként adom vissza, amit kaptam, saját ajándékaikból vihetnek haza magyar szuvenírt.

Prostituált és poéta

Aki kiárusítja lélegzetét, úgy hal meg, hogy az utolsó hasznót sem hozott. A koporsóban is spórolnia kell, mert ha ítéletnapig sem vesz levegőt, nem lesz miből nem csinálni semmit. Aki minden lélegzetéért fizet, úgy hal meg, hogy az utolsó után remek üzletet köt. Ha ítéletnapig sem vesz levegőt, összespórol annyit, hogy érdemes rajta semmit sem csinálni. Aztán ítéletnapon a győztes nem nyer semmit, a vesztes nem veszít. De ha vége az ítéletnapnak, mindkettő olyan lesz, mint a levegő.

G. István László (1972) József Attila-díjas költő, műfordító, tanár. Legutóbbi kötete: *úgy felejt nyitva* (Magvető, 2021).